

No. 2. }

Februar 1882.

} Sde Margang.

Jesusbarnet i Templet.

Mel.: Jesu, dine dybe Bunde.

Herre, mod dit Lys jeg stræber:
 Verdens Kløgt har Møttet hjært;
 Jesus! dine Børnelæder
 Har de Gamle Visdom lært.
 Gaar til dig med barnligt Sind
 From jeg i Guds Tempel ind,
 O, da vil dit Ord mig røre,
 Himmelsk Visdom skal jeg høre.

Intet ved jeg om Guds Rige,
 Lærer jeg det ei af dig;
 Ingen uden du kan sige,
 Hvad der evig trøster mig;
 Ingen uden du det ved,
 Hvad den dybe Evighed
 Som en luftet Bog forvarer:
 Du, kun du det aabenbarer.

Intet ved jeg om Guds Naade,
 Lærer jeg det ei af dig;
 Uden dig — en evig Gaade
 Vorder Liv og Død for mig.
 Lær mig Ordet, som du ved,
 Om den store Kjærlighed,
 Om Ketsferdighedens Gaade,
 Om Guds Rige, om Guds Naade!

O, da skal jeg uførtroden
 Til min Gjerning vandre ud:
 Gjennem Livet, gennem Døden
 Lyser Kjærlighedens Gud;
 Himmelslyst er ei slukt,
 Paradiset ei tilluft;
 Ei det store Haab skal svige:
 Veien ved jeg til Guds Rige.

Jugemann.

Under Stjernehimlen.

(Stutn.)

„Er Guds Rige da deroppe, hvor alle Stjerner skine saa?“ spurgte hun og saa op mod den klare Himmel, hvor Millioner af Straaler stred nedover til hende.

„Ja, Jesus er der, og alle de Salige“.

„O, saa er Moder ogsaa deroppe, er hun ikke?“

„Jo, Moder er hos Jesus; og det var det Sidste, hun bad os om, at ogsaa vi vilde elske Jesus og komme til hende i Himmel.“

„Tror du, Moder kan se os nu?“

„Jeg ved ikke; men jeg tænker, hun bare maa se paa Jesus.“

„Ja, for dersom hun saa os, saa vilde hun vist blive bedrøvet, og hun vilde græde, om hun vidste, hvordan Fader er; og Moder græd saa meget herne, at det var leit, om hun skulde være bedrøvet i Himmelen ogsaa.“

„O nei, der er Ingen bedrøvet i Himmelen; der findes ingen Sorg og ingen Graad mere; thi Gud skal astørre hver Taare af deres Zine.“

„O, da var det godt, at Moder kom saa snart bort; tænk, at hun aldrig græder mere! Og vi kommer snart til Moder og Jesus, gjør vi ikke?“

„Jo, Jesus siger, han kommer snart, og den, som elsker ham, skal evig være hos ham.“

„Men Fader“, sagde hun og saa fuld af Uro paa Broderen, „kommer ikke han til Moder?“

„Naar Jesus faar hans Hjerte, da skal han ogsaa komme“.

„Men om nu Jesus ikke finder ham?“ spurgte hun, og turde neppe tænke paa, hvad da vilde komme.

„Jeg er vis paa, at Jesus finder ham; Moder var altid sikker paa det, at vi Alle skulde samles i Himmelen.“

„O, da er jeg saa glad; jeg har været saa bange for Fader, at han ikke skulde komme til Jesus; men nu vil jeg saa gjerne

gaa til Moder, siden hun var vis paa, at Fader kommer efter.“

Og saa lagde de al sin Sorg paa ham; de vidste, han var deres Frelser, deres kjære Jesus, og saa vilde han jo nok gjøre det. De hvilede sig i barnlig Tillid paa hans Løfte; de saa paa hans Kjærlighed til dem; de lagde sig i Troen op til hans Frelserhjerte, og de sølte sig saa trygge; de kjendte ikke den kolde Vind; thi Jesu Favn er lun og varm; de mærkede ikke Hungeren; thi Jesus var deres Sjæles Mad; de glemte Sorgen over Faderen, de saa ikke det kolde og uhuggelige Bærelse hjemme; thi de vare hos Jesus; de havde lagt al sin Sorg paa ham, og da var der ikke mere at tænke paa.

Der var taust længe. Natten var saa stille; ingen jordisk Lyd forstyrrede deres Tanker, der de dvælede høit oppe i de himmelske Boliger. Dagny sad og saa op mod Stjernerne; hun tænkte paa Moderen og onskede, hun var der.

Da gif der et deiligt Stjerneskud; sagte gled det ned over Himmelen i en stor Bue, og saa sluktes det.

„Er det sandt“, spurgte Dagny, „at hver Gang der falder en Stjerne, kommer en Sjæl i Jesu Favn?“

„Jeg har hørt det, men jeg ved ikke, om det er sandt!“

„Kanskje, naar jeg kommer til Jesus, saa kan du se en Stjerne falde saaledes; men da blir det vist en bitte liden, en af de smaa der høit oppe.“

Han taug og saa op.

„O, det er saa koldt, Gustav! jeg er saa mal og har saa ondt; kan jeg ikke saa ligge i din Arm og sove, til Fader kommer?“

„Vare du har godt af det“, sagde han.

„Jo, jeg er saa træt; men jeg vil først bede vor Aftenbøn.“ Og hun lagde sig ned paa Knæ paa de iskolde Stene ved Siden af Broderen, og hun foldede de smaa forfrosne Fingre og bad høit, som hun havde bedet hver Aften for sin Moder:

Søde Jesus, kom og se,
jeg for dig har bøiet Knæ;

lille Dagny jo det er,
som du evig har saa kjær.
Rens mig i dit dyre Blod,
at jeg bliver suil og god!
lad mig altid elske dig
og saa bo i Himmerig!"

De sagte hvissende Ord slagrede for
Nattevindens Pust; men de kom ikke bort;
op til Himlen kom de, lige til Barneven-
nens, Jesu Hjerte, og han hørte det svage
Suf med Glæde, og alle Englenes Tusin-
der, der tittede ned til lille Dagny; thi de
vidste, Herren havde svaret Ja til hendes Bøn.

Saa lagde Dagny sit lille trætte Hoved
op til Broderen, og han tog hende i sine
Arme og vuggede hende, som Moderen
gjorde, da Dagny var saa liden.

"Kan du ikke nynne for mig," sagde
hun, "saa sover jeg saa snart og glemmer,
hvor koldt det er."

Alt kunde han nynne? Sorgen laa saa
tungt over ham; der var Graad i Hjertet,
men ikke Sang. Alt, hvorledes skulde han
kunne synge den kjære lille Sang, som Mo-
deren saa tidt havde nynnet for dem, naar
hun i Skumringen bar dem paa sine Arme?
Hvorledes kunde han synge den her paa den
kolde Stentrappe, hvor Vinden isnede om
dem?

"D, syng for mig," bad Dagny atter,
og han maatte nynne for hende. Vinden
hviskede ned over, inde mellem alle Kroge
susede den; Stjernerne tindrede og lyste, og
Gustav nynnede den lille bløde Melodi,
medens han vuggede Dagny; den tog sig
saa underlig ud, denne Buggesang, der midt
i Nattens Dø, under de tusinde Stjerner:

Sov nu sødt du lille,
Buggen gaar saa stille;
Alt, i Jesuvennens Skjød,
der er Hvilen tryk og sød

Verden er saa øde,
Hjertet tidt maa bløde;
erfor er det bedst at saa
hjem til Jesuvennen gaa.

Lammet paa sin Throne
har saa deilig Krone,
den til Dagny give vil,
thi hun hører Jesus til.

Der ved Lammet's Side,
i sin Klædning hvide
Dagny skal i Evighed
prise Jesu Kjærlighed.

Sov nu, Dagny lille,
Buggen gaar saa stille,
hvil dig sødt i Jesu Navn,
thi nu er du i hans Favn.

Det sagte vuggende Nyn var henveiret;
Gustav sad og saa paa Dagny. Hun laa
saa stille, med sine store, aabne Øine fæstede
paa den blinkende Himmel; det klare Stjer-
nelys stitrede ned og spillede sig i dem.
Da gik der et Stjerneud; hoit oppe blandt
de smaa, bitte Stjerner kom det og dalede
saa stille, og saa gik det ud. Gustav tom
uvilkaarlig ihu Dagnys Ord; var dette
Dagnys lille Stjerne? var det derfor, hun
laa saa stille?

"Dagny!" raabte han i Angest, men
hun svarede ikke. Han lagde sit Øre tæt til
hendes Mund, men intet Pust var at for-
nemme.

"Dagny," sagde han atter og vilde reise
hende op, men hun laa ubevægelig. Alt,
det var Sandhed: Hun var i Jesu Favn.

Der blev saa mørkt for Gustav; alle
Stjernerne mistede sin Glans for hans Øie;
han kunde ikke græde, men han løftede sagte
Dagny paa sine Arme og skred over Gaden;
det skarpe Lys faldt over Fortouget, og Dø-
ren lukkede sig efter ham.

Der sad Faderen mellem de andre lar-
vende Mænd og Kvinder. Gustav gik lige
hen mod ham.

"Fader! Dagny er død," sagde han.
"Hun sover blot," svarede de Andre le-
ende og stimlede om dem.

"Nei, Fader! hun er død," gjentog
Gustav.

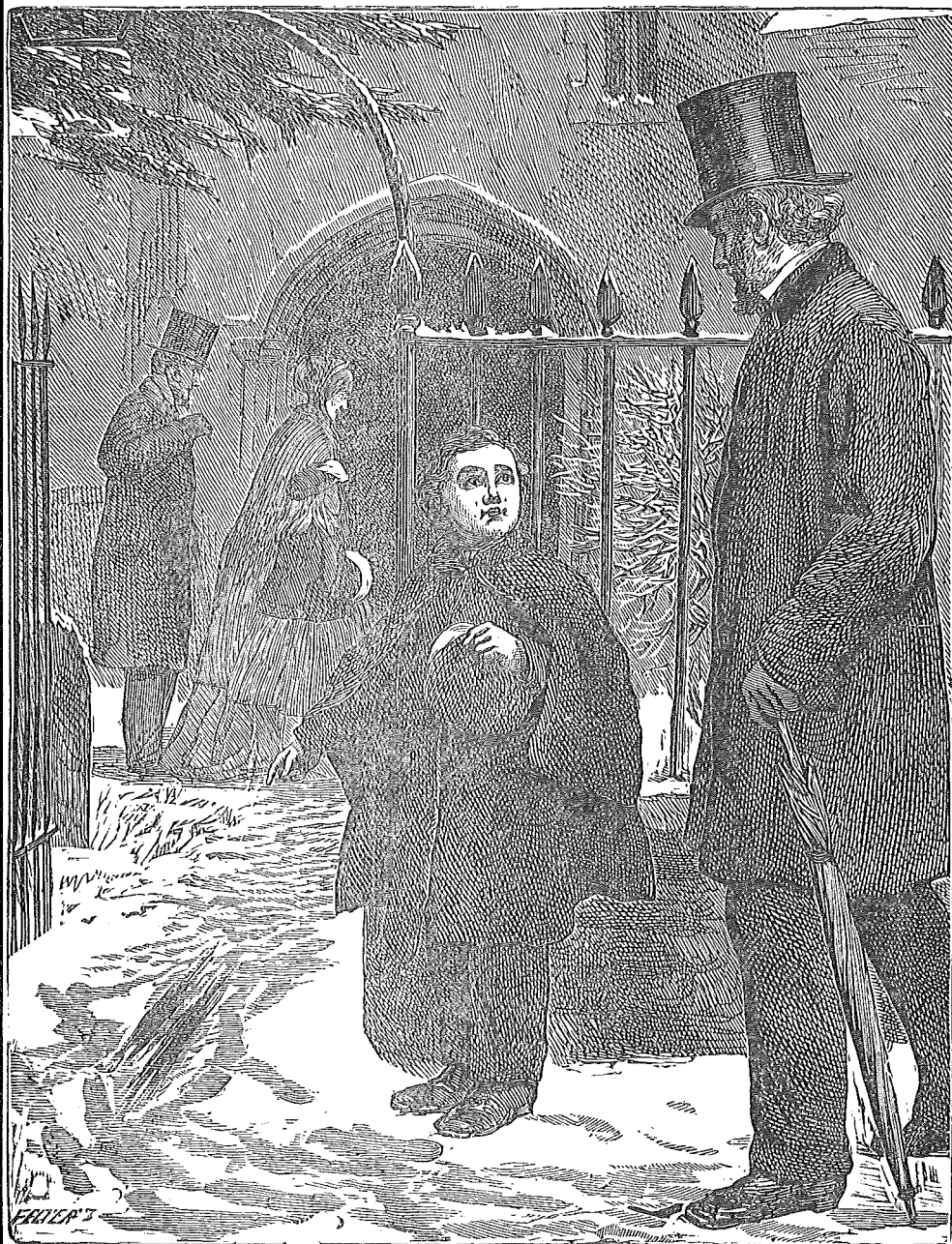
Han rejste sig og saa paa det blege lille
Ansigt, han saa de hvide smaa kolde Hæn-
der, og han forstod Alt.

"Død!" raabte han med et skjærende
Skrig, og han blev ædru med St. Han tog
Barnet paa sine Arme og bar det ud, fulgt
af Gustav.

Op over den lange Gade gik de. Den
kolde Vind slagrede om dem, de tusinde
Stjerner blinkede over dem, som de gik der:
Faderen først, med sit døde Barn fast tryk-
ket til sit Hjerte, med sit Syndens Nag og
Gru i sin Sjæl, og Gustav bagefter ham.

Men den Nat blev der tænkt et Lys i
Faderens Sjæl! Moderens Forvisning blev
Sandhed: Jesus havde standset en Synder
paa Vildfarelsens Vej.

„Gaa ikke der!“

En kold Søndagsmorgen i Februar — saa fortæller den gamle Mand med Paraplyen — havde et nydt Lag af Sne lagt sig over de isbelagte Gader. Fodgjængere

havde at gaa meget varsomt, skulde de ikke falde overende.

Jeg skulde til Kirken, og, da jeg var (Forts. paa 6te Side.)

Pæletræet.

(Se Teksten paa næste Side.)

sent ude, havde jeg at skynde mig. Lige udenfor Kirken fik jeg se en ung venlig Gut staa med Huen i Haanden og Vinene sæstede paa et vist Punkt. Da jeg nærmede mig, saa han paa mig og pegte hen paa dette Sted, idet han sagde:

„Vær saa god og gaa ikke der! Jeg gled netop der og faldt omkuld.“

Jeg takkede den menneskekærlige lille Gut og fulgte hans Raad. Ofte har det siden lydt i mine Øren: „Gaa ikke der!“ og jeg har onsket, at den lille Guts Eksempel ligeoverfor alle Livets Farer maatte følges af Mange.

Hvad vil du, kjære Barn, heraf lære?

Bæsetræet.

I Sydamerika rundt Amazonfloden findes et slags Palmetræ, som er af en eiendommelig Art. Fra den nederste Del af Stammen skyde nemlig Rodder ud til Siden og fæste sig i Jorden. Naar disse ere bleve stærke nok til at bære Stammen, visner hurtigt den nederste Del af denne, og Træet ser ud, som om det stod paa Støtter. Siden slaa nye Rodder ud høiere op paa Stammen for paa samme Maade at fæste sig i Jorden, og, hvad der er nedensfor disse, raadner og dør. Træet, som bliver indtil 60—70 Fod høit, faar paa denne Maade, naar det bliver gammelt, Stammen saa høit over Jorden, at en Mand kan staa opreist under den mellem de til alle Sider udgaaende Rodder.

„Herre, hvor mange ere dine Gjerninger! du gjorde dem alle visefeligen.“ Ps. 104, 24.

Fridas røde Sko.

Det var saa kold en Dag. Udenfor saa man bare Sne — Sne paa Træerne, Sne paa Marken, Sne paa Tagene, overalt laa den som et blændende hvidt Dække. Men inde var det varmt og hyggeligt. Ilden brændte klart, og Bordet var dækket til Af-
tensmaaltidet.

Lille Fredrikke — hun kaldtes almindelig med Kjælenavnet Frida — stod ved Bindeuet og saa forventningsfuldt nedad Veien efter sin yorne Søster Marie, som var ude og besøgte nogle Syge. Snart fik Frida Die paa hende og sprang hende imøde.

„Marie, jeg har længtet saa efter dig! jeg har Noget at fortælle dig.“

„Hvad da?“ spurgte hendes Søster smilende, idet hun satte sig og tog BARNET paa sit Skjød.

„Jo,“ sagde Frida og saa meget vigtig ud, „næste Tirsdag er Juleaften, som du ved, og Mamma har lovet at give mig — hvad tror du vel — jo et Par røde Sko med Spænder aldeles ligesom Svæs. Er ikke det deiligt?“

„Jo,“ svarede Marie; men hun saa tankfuld, ja næsten sorgmodig ud.

Frida blev ganske modfalden; hun havde troet, at Marie skulde blive ligesaa glad, som hun selv var. Ved syv Aars Alderen er et Par røde Sko fortryllende. Hvorfor sagde ikke Marie, at ogsaa hun var glad? Det kunde Frida ikke forstaa.

„Jeg saa et bedrøveligt Syn i aften, Mamma,“ sagde Marie, da de havde sat sig tilbords. „I en af de Hytter, jeg besøgte, boede en stakkels syg Kone med fem smaa Børn; den ældste, en liden Pige, som hedder Anna, var netop et Aar ældre end Frida. Stakkels smaa Børn, de saa saa forfrosne og hungrige ud, at det gjorde mig bitterlig ondt at se dem. Konen fortalte mig, at hendes Mand var uden Arbejde, og at næsten det Eneste, de for Tidens havde at leve af, var den Smule, som den ældste lille Pige kunde fortjene ved at sælge Tysstikker og Kloiser. Men de Strømper, lille Anna har paa, kan næsten ikke kaldes Strømper mere, saa fillede er de, og Skoene er endnu værre, saa Anna lider meget af Frost i Benene. Vi maa virkelig gjøre noget for at hjælpe dem.“

„Ja, det maa vi,“ sagde Fru Nilsen. „Kanskje et Par af Fridas gamle Sko kunde passe til den lille Pige.“

„Jeg er bange, de ikke gjør det, Mam-

ma," svarede Marie, „for hendes Fødder er meget større end Fridas."

„Det er slemt, for jeg har ikke Raad til at købe et Par nye; vi har saa mange Udgifter netop nu."

Frida, der opmærksom havde hørt paa Samtalen, spurgte nu:

„Hvor meget koster et Par nye Sko, Mamma?"

„Omkring 1½ Dollar, min lille Ven; men jeg kan ikke nu undvære 1½ Dollar."

„Jeg skulde ønske, jeg havde 1½ Dollar", sagde Frida, „men jeg har blot 20 Skilling, og det rækker ikke langt."

Da Frida den Aften laa i sin lille varme Seng, kunde hun ikke lade være at tænke paa den stakkels lille Pige, som havde saa daarlige Sko, men dog maatte gaa ude hele Dagen og fryse paa Fødderne. Og Frida ønskede endnu engang inderlig, at hun havde 1½ Dollar; men i det samme erindrer hun, at Eva havde sagt, at de smaa røde Sko kostede netop 1½ Dollar.

„Om jeg noier mig foruden dem" sagde BARNET til sig selv, „kan Mamma købe Sko til lille Anna. — Men jeg vil have de røde Sko; Evas er saa vakre. Ja jeg maa have dem. Jeg tænker nok, at nogen Anden køber Sko til lille Anna." Hun forsøgte at sove og luskede sine Næse, men Sønnen vilde ikke komme. Hun kunde ikke glemme lille Annas Fødder, og de røde Sko svævede for hendes Næse paa en saa plagelig Maade, at hun var særdegs til at græde. Endelig sovne hun, idet hun halvhøit hviskede: „De røde Sko maa jeg have."

Den følgende Morgen var det ligesaa koldt, og, da Frida gik til Skolen spiede hendes Hænder og Fødder af Kulde, uagtet hun havde godt og varmt Støtse og varme Handsker. Hvorledes maatte det saa være for lille Anna?

Eva og Frida fulgtes som sædvanlig fra Skolen, og Eva sagde til Frida:

„Jeg skal sige dig Noget, Frida; Mamma siger, at Nytaarsaften skal jeg saa Lov at have et lidet Selvskab; du kommer naturlig-

vis, og da skal vi begge have vore røde Sko paa. Men hvorfor ser du saa heitidelig ud?"

„Na, jeg tænkte," svarede Frida langsomt, „at jeg kanske ikke kommer til at saa nogen røde Sko; men jeg kan vel alligevel komme til dig Nytaarsaften."

„Ikke saa nogen røde Sko!" gjentog Eva og saa meget forundret ud. „Vil ikke din Mamma købe dem?"

„Jo da," sagde Frida; „men jeg tror næsten ikke, jeg vil have dem."

„Jeg troede, du saa gjerne vilde have dem," sagde Eva overrasket, „og du maa endelig skaffe dig dem, saa vi kan have dem ligedan begge to."

„Na ja, jeg tænker, jeg vil gjøre det," sagde Frida med et Suk, idet hun forsøgte at glemme lille Anna.

Dagen derefter var det Juleaften, og Fru Nilsen sagde til sin lille Datter: „Frida, tag nu paa dig dit Tøi, saa skal vi gaa og købe de røde Sko."

Frida hoppede af Glæde og kyskede sin Moder flere Gange, inden hun sprang for at gjøre sig istand.

Fru Nilsen gjorde først nogle andre Indkøb, og tilsidst gif de til Stomageren. Da de skulde til at gaa ind, kom en liden daarlig klædt Pige hen til dem og sagde i en bedende Tone: „Køb nogle Fyrstikker, 2 Ester for 2 Skilling."

Fru Nilsen saa venligt paa BARNET og spurgte: „Hvad heber du?"

„Anna Pedersen" var Svaret.

„Na Mamma," hviskede Frida, „det maa vist være den lille Pige, Marie talte om; køb endelig nogle af hendes Fyrstikker."

Efterat Fru Nilsen havde købt flere Ester af hende, traadte de ind i Butikken og bad om at saa se paa nogle røde Sko med Spænder.

Et Dieblit var det for Frida, som om hun vilde bede sin Moder istedet at købe et Par Sko til lille Anna, men da saa Stomageren prøvede de saa længselsfuld ventede røde Sko paa hendes Fødder, og hun saa, hvor vakre de var, blev Dpofrelsen hende for stor; hun sagde Jngenting, men smilte glad, da Pakken lagdes i hendes Haand.

Da Fru Milken og Marie om Eftermiddagen vare sysselsatte med Tilberedelser for Aftenen, sad Frida alene foran Ovnen med et alvorligt og tankfuldt Ansigt. Pludselig reiste hun sig og sprang hen og fremtog den Pakke, som indeholdt de røde Sko. Varsomt viklede hun op Papiret, tog frem Skoene og satte dem paa sig. Hvor vakre de var! Hvor Spænderne skinnede ved Lyset fra Ovnen! To store Laarer tvængte sig frem i den lille Piges Dine, da hun satte sig ned og — efter langsomt at have taget Skoene af — atter lagde dem ind i Omflagspapiret.

„Jeg vil gjøre det!“ raabte hun hoit, og med Pakken i Haanden gif hun for at opsege sin Moder.

Fru Milken lyttede til sin lille Datters Ord, om hvorledes hun havde ønsket at købe Skoene til Anna, men alligevel ikke for nu havde kunnet beslutte sig til at undvære de røde Sko.

„Men sig mig,“ sagde Frida med et bekymret Blik, „tror du Mamma, at vi nu kan faa byttet disse?“

„Det skal nok jeg sørge for,“ sagde Moderen, „men du har ikke sagt mig, hvorledes du kom til at beslutte dig til at gjøre denne Opsvæls.“

„Jo, Mamma, da jeg nylig sad alene derinde, kom jeg til at tænke paa, hvad Marie fortalte mig i Søndags om, at den Herre Jesus sagde, at det Gode, vi af Kjærlighed til Ham gjøre mod en af Hans Smaa, det er afvurdt, som om vi gjorde det mod Ham selv; og da, kjære Mamma, syntes jeg, at jeg vilde heller — meget heller —, at Anna skulde have Skoene end jeg disse røde.“

Om en liden Stund havde Frida den Glæde at faa gaa til Anna med et Par stærke, gode Sko og et Par Uldstrømper. Da Frida saa lille Annas Glæde og hørte den syge Kones Taksigelser, syntes hun, at hun havde faaet mere end fuldt Vedertag for sin Opsvæls. Hun erfarede da i Sandhed Opfyldelsen af det guddommelige Ord: „Det er saligere at give end at tage.“

Da Frida kom i Selskab hos Eva, kunde hun ikke undgaa en Følelse af Misfornoielse, da hun sammenlignede sine gamle Sko med sin Venindes lysende røde; men denne Følelse varede blot et Dieblit; thi hun blev strax fraalende glad igjen, da hun i sit Indre hørte en sagte Stemmehvæls: „Hvad I have gjort mod en af disse mine mindste Brodre, det have I gjort mod mig.“

Gaade.

Naar du er stød i Fare,
Kan jeg dig bedst bevare.
Hvis „e“ du til mig sjer,
Gubver sig for mig hjer.
Naar saa du „r“ tilkumfter.
Da er jeg din Beskytter.
Den bedste, her er givet
Dig gjennem Barnomslivet.

Opløsning

paa Gaaden i No. 11 1881:

„Naar, Sommer, Høst og Vinter.“

Rigtig oplost af N. N. N., Gettich, Wis.; B. D. W., Grandy, Minn.; C. S. og B. A., Roscoe, Minn.; J. P., Decorah, Iowa; J. D., Chicago, Ill.; J. E. H., Byron, Minn.; A. M. N., New Prairie, Minn.; M. A. S., Zumbrota, Minn.; D. P. B., La Crosse, Wis.; C. H., Langhei, Minn.; F. M., Mad Carth, Wis.; M. B., Coon Valley, Wis.; A. M. N., Chicago, Ill.; N. S. S., Dallas, Wis.; M. G. M., Krib River, Wis.; D. N. F., Madelia, Minn.; B. M. B. og B. B., Albert Lea, Minn.; M. J., S. H. og J. A., New Hope, Wis.; M. M. Coon Valley, Wis.; J. A. J., Chicago, Ill.; C. C. S., Georgeville, Minn.; C. A. A., Mapleton, Wis.; M. P. og D. P., Kate Park, Minn.; J. A. P., Wild Rice, Decota Ter.; C. H. G. og L. S. G., West Salem, Wis.

paa Gaaden i No. 12 1881: „Hvile.“

Rigtig oplost af N. S., Dallas, Wis.; N. N. N., Gettich, Wis.; G. H., Fishers Landing, Minn., og F. J., Mariadahl, Kansas.

Kvitteringer:

Til „Børnens Indbøtter“

er i østl. Distrikt sendt direkte til Kassereren af Pastor Milken: Doffer ved Juletræet i Gjerpens Ndg. \$8.50 og fra 3-Smaa-piger, hver 50 Cts., \$1.50; fra Gierstude Olsen, Herjher Ill., 30 Cts. Tils. \$10.30.

Til Waajenhjætet i Wittenberg:

Ved Lærer Ole D. Moe paa Koffskonong fra Skolebørn i Madlands Kredts \$3.50; i Kellands Kredts \$2.20; i McComb Distriktet \$1.45; i Skibsnæs Kredts \$2.05. Til sammen \$9.20. J. B. Frich.

Børneblad,

Sde Mærgang,

koster som før 35 Cts. pr. Exemplar. Agenter, der selv holde Navneliste og udbete Bladet, erhølder det i Pakker paa 5-9 Expt., efter 30 Cts. pr. Expt.

10-49 " " 25 " "
50 og derover " 20 " "
For hver \$2.50 indbetalt i Forskud paa det kommende Aar erhølder de indtil videre som Pramie 1 indb. Mærgang af Bladet. 3die og 4de Mærgang ere indbundne sammen, ligejaa 5te og 6te. Kun 3die Mærgang have særskilt indbunden.

Adresse:

J. B. Frich,
Dr. 8, La Crosse, Wis.

Entered at the post office at La Crosse, Wis., as second-class matter.

Trykt i „Garden“s Avistrykkeri, La Crosse, Wis.